

TALK OF THE CITY

Από τον ο Γιώργο Χατζηβασίλη

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΑΛΕΞΗΣ ΠΑΠΑΧΕΛΑΣ

Τι θα μπορούσε να συμβεί εάν...

Είμαστε πολύ τυχεροί. Σκεφθείτε πώς θα κυβερνιόταν η χώρα σήμερα εάν δεν ήμασταν μέλος της Ε.Ε., μέλος της Ευρωζώνης και αν δεν υπήρχαν θεσμοί και πρόσωπα στη Δικαιοσύνη που σέβονται τον ρόλο τους.

Στην καλύτερη περίπτωση, η χώρα θα διοικείτο όπως συνέβαινε τη δεκαετία του 1980. Σημαντικός υπουργός εξέφραζε την έκπληξή του, μόλις ανέλαβε, για το πόσο έχουν αλλάξει τα πράγματα. Θυμόταν ότι πριν από 40 χρόνια με ένα τηλεφώνημα έδινες αμέσως ένα δάνειο ή διόριζες διοικητή τον κηπουρό σου σε κάποια κρατική τράπεζα. Αυτό δεν μπορεί να συμβεί τώρα πια. Ορισμένοι το λένε αποικιοκρατική επιτροπεία, γιατί έχει φορέσει ένα ζουρλομανδύα στους κυ-

βερνώντες και στο πολιτικό σύστημα. Ορισμένα στελέχη της σημερινής κυβέρνησης θα ήθελαν πολύ να κυβερνούν όπως παλιά. Ορισμένα άλλα, με τον τρόπο που εκφράζονται, δείχνουν να ζηλεύουν τα περιβάλλοντα ηγετών σαν αυτά του Ερντογάν ή του Πούτιν. Θα ήθελαν να μπορούσαν να αποφασίζουν για το ποιος θα κερδίσει έναν διαγωνισμό για μια μεγάλη ιδιωτικοποίηση, ποιος θα πάρει ένα μέσο ενημέρωσης που έχει πωχεύσει. Όταν δεν το καταφέρνουν, δείχνουν αποκάλυπτα και χυδαία την απέχθειά τους για όποιον, θεσμό ή πρόσωπο, τους σταματά.

Και η αλήθεια είναι ότι θα μπορούσαν να κάνουν ό,τι θέλουν εάν βρισκόμασταν εκτός Ευρωπαϊκής Ένωσης ή στη ζώνη της δραχμής.

Πατούν πάνω στις αμαρτίες του παλιού πολιτικού συστήματος για να δικαιολογήσουν τη συμπεριφορά τους. Εκφράζουν μια εκδοχή νεοκονταετηριού βασισμένη σε εκείνο το «δεν δικαιούστε διά να ομιλείτε».

Ναι, έγιναν αγριότητες, τρομακτικά σκάνδαλα και ασύλληπτη κακοδιαχείριση δημοσίου χρήματος από το Δημόσιο και τις τράπεζες. Εντιμοί δικαστές και επιθεωρητές έχουν βρει την άκρη και έχουν κάνει το καθήκον τους –έστω και με κάποιες δόσεις υπερβολής– με εργαλεία που τους έδωσαν τα καταραμένα μνημόνια.

Οι συνεχιστές του παλαιού συστήματος οφείλουν μία συγγνώμη και μία έμπρακτη δέσμευση ότι όλα αυτά θα αλλάξουν.

Η Ελλάδα χρειάζεται έναν νέο τρόπο

διακυβέρνησης, όχι κάποιους καινούργιους να διοικούν με τον ίδιο τρόπο για να πάρουν τη ρεβάνς, ούτε όμως και συνεχιστές της μοιραίας φαυλότητας.

Όσο για την περιώνυμη, και αναγκαία, μάχη με τη διαπλοκή, καταλήγει σε μια νέα, πιο άγρια και βίαιη διαπλοκή. Με πολλούς, σταθερούς της μάλιστα, πυλώνες ανέπαφους.

Ο πρωθυπουργός είχε πει στις πρώτες προγραμματικές δηλώσεις του, και μου είχε κάνει μεγάλη εντύπωση, ότι δεν έχουμε αλλαγή κυβέρνησης αλλά καθεστώτος. Δεν ξέρω τι είχε στο μυαλό του. Αλλαγή καθεστώτος πάντως, ευτυχώς, δεν έχουμε. Ούτε όμως, δυστυχώς, και μοντέλου διακυβέρνησης.

ΑΥΓΗ

Η πραγματική αντιπαράθεση

Η συμφωνία στο Eurogroup και η συνακόλουθη απόφαση του ESM για την εκταμίευση της δόσης βάζουν ταφόπλακα στην καταστροφολογία σύμπασας της αντιπολίτευσης. Μια ταφόπλακα την οποία πιστοποιεί η αναγνώριση της ελληνικής προσπάθειας από όλους τους Ευρωπαίους εταίρους. Αυτούς τους εταίρους, στο όνομα των οποίων ομνύουν κατά τα άλλα οι «μενουμευρωπαϊοί», που συνασπίζονται τις τελευταίες ημέρες γύρω από το αφήγημα που επιχειρεί να στήσει η Ν.Δ. του Κυρ. Μητσοτάκη, του Αδ. Γεωργιάδη και του Κ. Χατζηδάκη -στρατηγική σύμπλευση νεοφιλελευθερισμού με ακραία δεξιά παραφιλολογία- μαζί με το «ακραίο Κέντρο» του Ευ. Βενιζέλου και των δυνάμεων της «Κεντροαριστεράς» που αναγορεύουν ως λαϊκιστή τον Κόρμπιν, πριμοδοτώντας τη συνέχιση της συμπίεσης με τη νεοφιλελεύθερη Δεξιά από την οποία απομακρύνονται οι Ευρωπαίοι σοσιαλιστές.

Βέβαια, υπάρχει μια ελληνική ιδιαιτερότητα: Αυτή η συμπίεση εκδηλώνεται στο πεδίο μιας όζουσας υπόθεσης που διερευνά η Δικαιοσύνη και αφορά την εμπορία 2-3 τόνων ηρωίνης αλλά και στο πεδίο υποθέσεων “πρασινολαζής” διαφθοράς και διαπλοκής που διερευνά η Βουλή, αναδεικνύοντας καθημερινά πλευρές της λεπτασίας της χώρας που οδήγησαν στη χρεοκοπία. Τα συμφέροντα είναι πολλά

και προσπαθούν, χάρη στη δύναμη πυρός που διαθέτουν στον χώρο της ενημέρωσης, να στρέψουν το ενδιαφέρον των πολιτών μακριά από την ανάκαμψη της οικονομίας που ενδιαφέρει όλη την κοινωνία. Ευεξήγητη και... φιλότιμη η προσπάθεια, πλην όμως καταδικασμένη να πέσει στο κενό, αν μη τι άλλο γιατί -ασχέτως των επικοινωνιακών... ανορθογραφιών- το ενδιαφέρον των πολιτών είναι στραμμένο πρωτίστως στις οικονομικές και κοινωνικές αλλαγές που επηρεάζουν τις ζωές τους. Πόσο μάλλον που βλέπουν την εμπέδωση ενός κλίματος εμπιστοσύνης στην οικονομία, το οποίο αποτυπώνεται ήδη από την αργή, αλλά σταθερή μείωση της ανεργίας μέχρι την αύξηση του τουρισμού και έχει αποτελέσματα και σε επίπεδο αγορών. Δεν είναι τυχαίο ότι οι εκπρόσωποι των παραγωγικών φορέων προσπερνούν τις αντιπολιτευτικές ρητορείες και προχωρούν στην κατάθεση των δικών τους προτάσεων για την ανάπτυξη.

Εδώ, στην ανάπτυξη, είναι το πραγματικό πεδίο αντιπαράθεσης, όπως αποδεικνύει άλλωστε το αναπτυξιακό σχέδιο. Η κυβέρνηση βάζει τις βάσεις για την ανάκτηση της αξιοπρέπειας της εργασίας, για την αλλαγή του παραγωγικού μοντέλου, για την ανακατανομή του πλούτου υπέρ των πολλών και όχι των λίγων, των ελαχίστων, όπως επιζητούν η Ν.Δ. και οι σύμμαχοί της.

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

ΤΑΣΟΣ ΠΑΠΠΑΣ

Δεν πήραν χαμπάρι τι συνέβη

Κλείνουν δύο χρόνια από το δημοψήφισμα του Ιουλίου του 2015 και όσοι ψήφισαν «ναι» χαιρόνται γιατί, αν και πητήθηκαν κατά κράτος στον στίβο της εκλογικής μάχης, βγήκαν νικητές στον στίβο της πολιτικής. Ήταν μια μοιραία κίνηση, λένε, που στοίχισε στη χώρα πολλά δισ. ευρώ (στο νούμερο διαφωνούν). Πολύ βολικά διαβάζουν την Ιστορία. Κατηγορούν την κυβέρνηση ότι εξαπάτησε τους πολίτες επειδή άλλα υποσχέθηκε και άλλα έκανε. Αποφεύγουν όμως να απαντήσουν στα ερωτήματα: «Ηθελαν να αρνηθεί ο Τσίπρας να υπογράψει το τελεσίγραφο που του έδωσαν η Ε.Ε. και το Βερολίνο; Μετά; Αν πήγαινε σε μετωπική σύγκρουση ή αν αποδεχόταν την πρόταση Σόιμπλε για προσωρινή αποχώρηση από το ευρώ, θα αποθέωναν τον συνεπή Τσίπρα ή θα τον κατηγορούσαν για εσχάτη προδοσία;».

Δύσκολα διλήμματα για ομορτυμιστές πλήρους απασχόλησης.

Αποφεύγουν επίσης να αναμετρηθούν με ορισμένα κρίσιμα ζητήματα:

- Τους προβληματίζει το γεγονός ότι οι ψηφοφόροι έπραξαν το ακριβώς αντίθετο απ' αυτό που τους εισηγήθηκαν τα κόμματα της αντιπολίτευσης; Η ρητορική του μίσους συνετρίβη.

- Τους προβληματίζει το γεγονός ότι οι ψηφοφόροι αδιαφόρησαν επιδεικτικά για τις συστάσεις που τους έκαναν τα περισσότερα μέσα ενημέρωσης; Η οργανωμένη προπαγάνδα (πρωτοφανής στη μεταπολιτευτική περίοδο) διασύρθηκε. Ίσως το πιο δημοφιλές σύνθημα τη μέρα της συγκέντρωσης των οπαδών του «όχι» ήταν το «αλήτες, ρουφιάνοι, δημοσιογράφοι». Δεν το φώναζαν αναρχοαυτόνομοι, δεν το φώναζαν αριστεριστές, το φώναζαν θυμωμένοι πολίτες.

- Τους προβληματίζει καθόλου το γεγονός ότι οι ψηφοφόροι έγραψαν στα παλαιότερα των υποδημάτων τους τις απειλές των ευρωπαϊκών θεσμών, των Βρυξελλών και του Βερολίνου; Η κινδυνολογία έπεσε σε τοίχο. Η αίγλη του ευρωπαϊκού οράματος έχει ξεφτίσει.

Ο ευρωσκεπτικισμός (και στην αντιδραστική και στην προοδευτική εκδοχή του) φουτώνει, παρά τις καθουσιαστικές εκτιμήσεις των γραφειοκρατών -για παράδειγμα ο Κλάους Ρέγκλιγκ πιστεύει ότι «η Ευρώπη προχωρά προς μια θετική κατεύθυνση» («Εφ. Συν» 1-7-2017). Ολοι αυτοί επιχειρήσαν με θεμιτά και αθέμιτα μέσα να πείσουν την ελληνική κοινωνία ότι με το «ναι» παραμένουμε στην ευρωζώνη, με το «όχι» θα εγκαταλείψουμε το ευρώ. Θα μπορούσε ο Τσίπρας να ερμηνεύσει το αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος όπως του υποδείκνυαν οι αντίπαλοί του -ντόπιοι και ξένοι. Δεν το έκανε και αποφάσισε να συμβιβαστεί. Σήμερα εγκλείεται και από τους «μένουμε Ευρώπη» για κωλοτούμπα (η επιτομή της υποκρισίας) και από την υπόλοιπη Αριστερά (η μόνη που δικαιούται να ασκεί κριτική στο συγκεκριμένο ζήτημα) για «προδοσία».

Κατά δήλωσή του, αν λειτουργούσε διαφορετικά θα ήταν λαϊκός ήρωας για τρεις μέρες και στη συνέχεια, όταν τα προβλήματα θα περικύκλωναν τη χώρα, θα γινόταν ο αποδιοπομπαίος τράγος.

Κάτι φυσικά που δεν μπορεί να αποδειχτεί. Είναι μια υπόθεση.